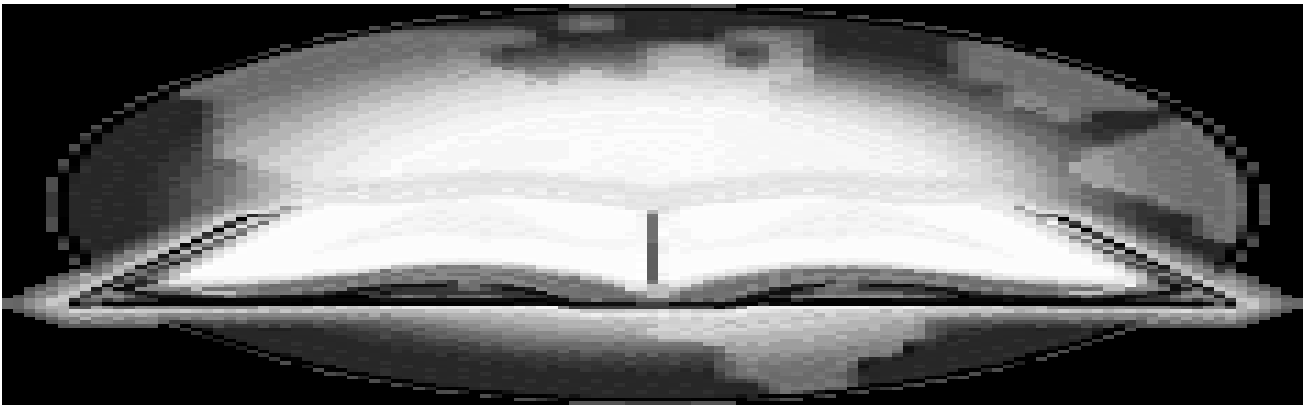

KIRKJULIGT MISSIÓNSBLAÐ

Hvussu kunnu vit liva sum trúgvandi í dag?

Titus 2, 11-15

Haldi tað er eitt sindur ymiskt, hvat hugtekur okkum mest, tá ið tað kemur til evni í sambandi við okkara kristinlív. Summum dáma væl bíbliusøgurnar í gamla testamenti og øðrum dáma væl at studera opinberingina, sum boðar um ta seinastu tíðina áðrenn Jesu afturkomu, aftur onnur dáma væl at hoyra søgur um trúgvandi, sum liva í londum, har kristindómurin ikki hevur so góð kor. Onkuntíð hevur tað undra meg, hví eg ikki tími so væl at hoyra søgur í gomlu testamenti og hví havi eg ikki áhuga í at lesa um tað síðstu tíðina og hví hugtaka sólskinsøgur úr heidninga

londum ikki meg á sama hátt, sum eg haldi tað hugtekur onnur.

Tá ið eg einaferð fortaldi, at eg ikki tími so væl at lesa søgurnar úr gomlu testamenti, var ein sum segði við meg, at tað fer at koma. Tað kann vera, at tað hevur nakað at gera við, hvar vit eru stødd í okkara kristin lívi, ella hvar vit er stødd í forhold til Jesus, tað dugi eg ikki at meta um.

Tað, sum eg haldi hugtekur meg allarmest, er at hoyra um, hvussu trúgvandi menniskju her í vesturheiminum liva sítt lív í okkara

materialistisku verð. Orsökkin er allarhelst, at eg kann kenna meg væl aftur í tí og haldi, at tað er ein avbjóðing at liva eitt lív, sum trúgvandi í tí samfelagnum vit liva í.

Børge Haar Andersen er ein, sum hevur nógvar greinar um júst tað at liva sum trúgvandi, hansara vitnisburðar kunnu taka støði í, at hann súkklar heim frá arbeiði á Nørrubrúgv í Kbh, har hann kann fáa ein andaligan vitnisburð burturúr, tað er stuttligt, at tað kann lata seg gera.

Í juni mánað var Titus brævið ein partur av bíbillesjætlanini hjá mær og har vóru yvirskriftir, sum hugtóku meg, har ímillum “Mannaboð, Sunn læra, Náðin elur upp” og ein undir yvirskrift til kap. 2, 11-15 ljóðaði soleiðis: “Hvussu kunnu vit liva sum trúgvandi í dag?” Tað, at teksturin beinleiðis er skrivaður til okkum, sum liva í dag, haldi eg er so heilt fantastiskt.

Eg hugsaði beinanvegin, hetta er tað, sum mær dámar at lesa og hoyra um og tí hevði eg hug at leggja henda tekstin í harrans hendur og biðja um vísdóm at skilja, hvussu vit, sum trúgvandi skulu liva.

Brævið fevnir bert um tríggjar kapitlar, so tað er rættiliga stutt, í bíbillesjætlanini var tað býtt sundur í 5 tekstir, t.v.s. at brævið kundi lesast í fimm dagar. Tá ið eg so fór at nærlesa tekstin, og læs alt brævið samanhangi, bleiv eg varug við, at brævið lýsir uppgávnar í einari

samkomu. Tað var ikki nakað eg hugsaði um, tá ið eg hevði lisið tekstinar í brotum. Tað byrjar við, at Paulus biður Titus finna røttu fólkinum at leiða samkomurnar í Kreta. Uppgávnar hjá Titusi vóru millum annað at finna útav, hvussu ein setir nýggj starvsfólk, og hvussu samkomulimir skulu fyrihalda seg undir gudstænastu og í dagligdegnum, og hvussu samkoman skal fyrihalda seg, tá ið tað kemur til ranglæru. Fyri síðani at lýsa uppgávnar hjá hinum í samkomuni.

Hetta brævið er skrivað til eina tíð, langt frammanundan okkara tíð, men hevur ein boðskap, sum er viðkomandi hjá okkum. Tað umrøður andaliga lóg, sum er galdandi til allar tíðir. Hetta er eitt evangelium, sum skapar frelsu og ævig lív til nýggj menniskju til allar tíðir.

Paulus undirstrikar, at tað er umráðandi, at vit boðað rætta trúgv, sum førir til Gudsótta. Menniskju kunnu ikki taka seg sjálvi út úr tí, sum syndin førir við sær, men tað kann Gud. Tá ið vit boðað Guds sannleika og biðja um náði, so vil Gud fyrigeva okkum okkara syndir og reinsa okkum fyri allari óreinsku (1. Joh 1,9). Tí var tað gjørligt hjá fólkunum á Kreta at blíva rein og tað er eisini møguligt hjá okkum í dag.

Paulus krevur ein ávísan etiskan standard, sum er felags fyri øll kristin. Vit kenna hetta so væl, lýsingarnar, sum í okkara heimi eru beinleiðis

diskriminerandi og ekki stuðlar uppundir líkarætt, sum vit annars stríðast fyri. Vit skulu vera undirgivin, tað í sær sjálvum er eitt negativt orð hjá okkum.

Peter Nord Hansen, sum er prestur og býr í Fredericia í Danmark, sigur í einari bíbliuforklárning, tá ið vit lesa tær ymisku áminningarnar hjá Paulusi, har hann sigur, at teir elstu menninir, skulu vera fyrimyndir og tær eldru konurnar, skulu vera fyrimyndir hjá teimum yngru kvinnunum og uppala tær til at elska menn sínar og børn síni, kunnu vit freistast til, at spegla hvørjum øðrum í hesum áminningum og hugsa um stríð ímillum ættarliðini og kjakið um líkarætt millum kynini. Hann sigur, at falla vit fyri hesi freistingini, merkir tað, at Guds orð ikki nær inn til okkara.

Vit kunnu eisini freistast til, at konsentrera okkum um áminningarnar hjá hinum, t.d. áheitanina til okkara foreldur ella okkara hjúnaðarfelaga og hugsa um, hvat tey verða biðin um at gera. Um vit gera tað, merkir tað eisini, at Guds orð ikki nær inn til okkara. Tað er altíð góður móguleiki at misbrúka Guds orð.

Vit skulu ikki vera upptikin av tí, sum Gud sigur við hini, men lurta eftir og byggja okkum fyri tí, sum Gud hevur at siga við okkum um tað, sum vit skulu gera. Tað er vegurin til eitt heilagt lív og ikki nakað

politiskt íkast til kjakið um líkarætt millum kynini ella gjónna millum ættarlið.

Um vit øll byggja okkum undir Guds vilja við okkara lívið, førir tað ikki til kúgan og órættvísi, men tað førir til ríkt vælsignisi.

Áminningarnar eru skrivaðar til eina kristna samkomu, har í djúpastu merking eingin sær seg, sum harra yvir nøkrum, tí øll hava sama Harra, sum er Jesus Kristus og tí er tað eingin, sum misnýtir sína makt. Skipanin av samfelagnum vil altíð hava minni týdning enn felagsskapurin við Jesus, og tann kristni næstakærleikin vil uppløysa munir í samfelagnum innanífrá, tí hjá Gudi eru vit øll syndarar, vit eru øll líka óansæð, um vit eru samkomuleiðarar, gomul, ung, maður ella kona. Paulus nevnir eisini ein ból, sum ikki virkar so aktuellur í dag og tað er trælir. Paulus tekur ikki støðu til teirra samfelagsstøðu, sum er heilt órímilig, sum er tann, at teir eru trælir, Paulus mælir trælunum til at góðtaka teirra samfelagsligu støðu, sum trælir, men vísir á, at teir hava sama virði, sum limir í samkomuni.

Her kom eg eisini at hugsa um kjakið um ymisleika, sum er so nógv frammi í dag. Nøkur eru sum ynskja, at vit skulu taka undur við einum rákið, har vit heiðra ymisleikanum, og í kristnum høpi er hetta óneyðugt, tí hjá Gudi eru vit øll eins og tí er tað pláss fyri ymisleikanum, og vit eru øll trælir hjá syndini, so á tann hátt er eingin ymisleiki ella sagt á ein annan hátt

pláss er fyri øllum, vit eru syndarar og hava brúk fyri Guds náði.

So koma vit til henda spurningin, hvussu kunnu vit klára at liva, soleiðis sum Paulus meinar, at vit skulu liva? Tíverri kenna vit til fall og svik hjá kristnum. Vit hava brúk fyri hesum áminningum og fyri náðini til at verða varðveitt hjá Jesusi.

Svarið uppá, hvussu vit skulu liva? liggur í tí tekstinum, Titus 2, 11-15, og tað er, at tað klára vit ikki! Men Guds náði er opinberað til frelsu fyri hvønn tann sum trýr og lærur okkum at siga nei..., meðan vit bíða eftir at Jesus skal koma aftur.

Kraftin til at liva eitt heilagt lív er Guds náði. Vit hava onga aðra vón enn Guds náði, sum hann vísti okkum við at lata sín egna son doyggja fyri okkum. Gud hevur leyskeypt okkum frá syndini, og tí er eingin grund at liva sum trælur av syndini. Tað er ikki talan um, at vit kunnu taka okkum saman at gera nakað gott, men vit mugu ganga eftir náðirnar vegi, um vit ynskja at vera Guds børn. Guds náði uppdregur okkum, tekur okkum í hondina og leiðir okkum fram. Guds náði lærir okkum at venda syndini baki. Trúgvandi kunnu falla í synd, men tað skal ikki vera ein dagligur partur av okkara lívið.

Trúgvandi hava onga orsök til at vera hástór, uttan Gud vóru vit akkurát, sum onnur menniskju. Tað er Gud, sum grípur inn við

frelsuni, bara tí hann er miskunnsamur. Í dópinum fáa vit eitt nýtt lív og vera arvingar í Guds ríki.

Í vegleiðingini leggur Paulus dent á, at leiðarar og samkomufólk skulu vera góðar fyrimyndir, og tað verður nevnt framum tað, at hava gott teologiskt innlit og hann sigur eisini, at vit skulu halda okkum frá óbrúkiligum teologiskum kjaki, sum er nyttuleyst og meningsleyst. Klandur og stríð um lógina, sum bara hevur stríð til endamáls. Har sum hugur til kjak og klandursemi taka yvirhond doyr tann fruktagóði vitnisburðurin saman við gudsóttanum. Vit mugu hvør í sínum lagi inn undir Guds ljós vit tí, sum vit ynskja at brúka okkara kreftir uppá. Um nakar ynskir at spjaða samkomuna við klandri má viðkomandi vísast burtur.

Áminningarnar um góðar gerningar fylla nógv í hesum brævinum, og tað er kanska løgið, tá ið vit ikki kunnu nakað av okkum sjálvum. Gud hevur ikki brúk fyri okkara góðu gerningum fyri at frelsa okkum, men góðu gerningar er ein avleiðing av frelsuni og um vit ikki hava brúk fyri teimum, so hevur okkara næsti hevur brúk fyri teimum, bæði sum hjálp sum medmenniskja og sum eitt ljós frá Guds ríki.

Við hesum brævinum biður Paulus øll kristin liva og virka í Guðsótta.

Hildigunn Thomsen

Andakt

Men hann segði við hann: “ Sonur mín, tú ert alltið hjá mær, og alt mítt er títt.”

Lukas 15,31

Tað er faðirin, sum sigur við sonin, sum ikki er farin heimanífrá, men hjartað var so kalt, at hann kundi ikki gleðast um, at ein burturfarin kundi finna náði í faðirfavninum. Hann gekk annars hvønn dag í faðirsins ríkidømi og yvirflóð, men tað var ikki gingið upp fyri honum. Okkurt var, sum hann ikki átti. Hann megnaði ikki at hyggja at faðir sínum og við gleði siga: Alt mítt er títt.

Líkist tú hesum soninum? Er lítil gleði í tínum kristna lívi? Kennir tú teg fátækan, tí títt andaliga lív ikki er eydnast? Tú eigur at vita, at tín himmalski faðir stendur framman fyri tær í dag. Hann sigur hesi orð, sum gera teg til eina nýggja menniskju. Alt mítt er títt!

Alt mítt er títt! Legg til merkis hetta stutta orðið *alt*. Hugsa um, hvat tað merkir. Alt merkir alt! So tørvar tær einki annað! Tú eigur alt! Tú hevur fingið ovmikið! Tann dýrd, Guð hevur givið Jesusi, er tín. Dýrdarinnar andi hvílir yvir tær. Skjótt verður alt ríkidømi títt opinberað. Kanst tú siga annað enn: Takk, Harri Jesus! Eg komi. Eg vil við til lívsins veitslu! Tú hevur sagt: *Alt mítt er títt!* Eg kann mæta tær við orðunum. *Alt mítt er títt!* Og eg verði ikki til skammar.

H.E. Nissen: Han er vor fred

Sólva Syderbø umsetti

Ein ávarðing

Kendi enski prædikumaðurin Rowland Vill, segði einaferð í einari talu: ”Av tí at eg tali álvarsamt við fólk, um týðningin av teirra sáls frelsu, kalla tey meg ein droymara og ein háflogdan persón”. Tá eg ein dagin, var heldur tíðliga á veg í kirkju, gekk eg mær ein túr niðan á ein hegg, har nakrir menn vóru í holt við at skumpa sand. Tá var eg vitni til eitt stórt omanlop, sum tók trýggjar mans við sær. Eg rópti so hart sum eg var mentur um hjálp. Rópin høyrdu inni í býnum. Tá ið hjálpin kom, vóru tveir av monnunum bjargaðir. Tað var eitt stórt undur. Ta ferðina, kallaði eingin

meg ein droymara. Hví skal eg tá verða kallaður ein droymari, tá ið eg sigi við hin gudleysa, at vegur hansara endar í ævigari glatan? Men kalli tit meg hvat tit vilja. So leingi sum eg orki, vil eg rópa á tey gudleysu: ”Leitið til friðskjólið, sum boðað verður tykkum í gleðiþóðskapinum, nevniliga Jesus Kristus”.

Lea Juul umsetti.

Av Marith Roseth Belt.

Minnir um ommu og abba.

Ommur og abbar kunnun lata eftir seg góð minnir til síni barnabørn.

Eitt av teimum bestu minnum, sum Marith Roseth Belt hevur, eru um, tá ið abbi hennara kom til trúgv á Jesus og vitnaði um hann. Tá ið eg var lítil, búðu vit uppi á loftinum hjá ommu sum at Jakobina og abba sum at Mattias Bjørge. Tey búðu Ellingsoyggj.

Eg var ordiliga góð við tey, men tey vóru gomul og omma livdi ikki so væl. Best av øllum, dámdi mær at eta nátturða saman við teimum. Grundin var, at tey hvørt fingi súra mjólk við tvebakkum, sum mær dámdi væl.

Tá ið vit vóru liðug at eta, takkaði omma Gudi fyri matin og bað síðan eina langa bøn.

Hon bað fyri sínum børnum og barnabørnum og øllum teirra. Øll vóru nevnd við navni. Tá ið hon nevndi mítt navn, kendi eg tað so gott inni í mær.

Eg sat still til hon var liðug. Abbi sat altíð við samanløgðum hondum niður á borðið.

Omma endaði altíð bønina soleiðis: ”Góði Jesus viss tú skuldi komi aftur í nátt, so mást tú hjálpa okkum at vera til reiðar, so vit kunnu fara við tær heim í Himmalin.

Eg kendi meg altíð so tryggja tá ið eg fór upp trappurnar at leggja meg at sova.

Tá ið eg var 9 ára gomul, fluttu vit í eini onnur hús, longur burtur frá oynni. Men tá ið vit vitjaðu ommu

og abba, ella tey vitjaðu okkum, tá hevði omma altíð eitt ørindi úr bíbliuni til mín sum hon hevði skriva á eitt pappír. T. d. Óttast ikki eg endurloysi teg eg nevni teg við navni, tú ert mín”, Jesaða 43,1.

Ella: ”Eftir Harranum bíða, hav gott treyst, tak mót í hjarta og Harranum bíða. Sálma 27, 14. Viðhvørt hevði hon skriva fyrstu reglu av einum sangi á pappírið. Omma sá altíð so glað út tá ið hon gav mær tað.

Sum tíðin leið, so tørvaði teimum hjálp í húsinum. Eg var beint tá liðug við framhaldsskúlan, so tað bleiv avgjørt at eg skuldi vera arbeiðsgenta eina tíð. ”Eg gleddi meg nógv til tað. Omma skuldi læra meg upp. Hon var góð við Jesus og hon hevði altíð okkurt gott at lesa fyri mær”.

Ofta tá ið hon læs í bíbliuni, kundi hon rópa : ”Marith kom higar, eg havi nakað gott at lesa fyri tær”. Tá ið eg so kom og setti meg við liðina av henni, læs hon við gleði fyri mær og eg kendi meg so vælsignaða og glaða.

Í songbókini, hevði hon sett reyð merki við setningar, sum gleddu hana.

Tað vóru serliga tveir sangir, sum hon læs fyri mær. Annar var: ”Drag meg o Jesus inn í tín favn, inn til títt hjarta tað sælastu havn, tú sum á krossi fullgjørði sátt, lær meg tín frelsandi kærleikamátt.

Hin var: Klettur klovin mær, lat meg fáa lívd hjá tær.

Eg havi seinni í lívinum verið serliga glað fyri hesar

báðir sangirnar.

Omma var nú gomul og veik men hennara gleði um at hoyra Jesusi til, hevur havt ógloymandi árin á lív mítt.

Hvønn sunnumorgun setti omma seg við útvarpið at lurta eftir gudstænastuni. Abbi skrivaði henni sálmanummurini upp og bíbliutekstinum prædikast skuldi yvir. So sang hon við í sálmaþókinu og fylgdi við í bíbliuni, tá ið í lisið var

Abbi segði ikki so nógv, hann var upptikin við sítt dagliga arbeiði, altíð blíður og hjálpsamur. Hann var skipari á einum báti.

Abbi hevði stóra virðing fyri ommu og tí hon segði. Hon hevði sagt við hann at teir ikki skuldu fiska sunnudag, tí tað var hvíladagur. Sostatt høvdu allir sum vóru við bátinum frí sunnudag. Teir fiskaðu nógv kortini.

Ein dagin teir vóru úti á havinum og abbi stóð við róðrið, sá hann knappliga eina minu beint framman fyri teir. Í síðstu løtu fekk hann vent bátinum, so teir ikki rendu á hana.

Tá ið hann kom heim, segði hann børnum sínum frá hesum. Tað eru bønirnar hjá mammu tykkara, sum hava fylgt mær, segði hann.

Eg var arbeiðsgenta hjá ommu og abba í umleið eitt ár.

Eitt ár seinni, kom abbi at vitja okkum. Hann setti seg í besta stólin í stovuni og segði: "Nú livi eg ikki longur uppá kristindómin hjá ommu tykkara. Nú havi eg sjálvur tikið ímóti Jesusi og eri eitt Guds barn.

Tá ið mamma og pápi spurdu hann, hvar var hent, segði hann, at hann hevði lurtað eftir einari grammofonplátu við sangum av Arne Aano.

Ein av sangunum var hesin.

Du er innbudt til bryllup í himlen; du er ónsket velkommen av Gud. Å – så riv deg da løs ifra vrímlen. Kom idag når han sender deg bud.

Refreng: Du er innbudt til bryllup í himlen. Det er du som skal være hans brud. La han rive deg løs ifra vrímlen. Kom i dag når han sender deg bud.

Alt er ferdig – i himlen de venter. Ja – de venter – de venter på deg. Snart så kommer han selv ned og henter de som går på den himmelske vei.

Hør min venn – si meg – hva vil du svare nå når budet fra himlen deg når? Vil du gjøre deg rede og fare? Svare ja – nå når kallet du får?

Andlitið á abba skein tá ið hann segði okkum hesa nýggjheitina. Sjálv var eg so rørd, at eg mátti fara út í baðirúmið at gráta.

Tað var so undarligt, at hoyra abba sum altíð hevði sitiðvið køksborðið, við samanløgðum hondum meðan omma las og bað og sum aldri hevði sagt eitt orð hesum viðvíkjandi, nú koma og siga okkum hetta.

At abbi kom og segði okkum at hann hevði møtt Jesusi, sum sínum persónliga frelsara hevur fylgt mær gøgnum lívið, sum eitt gott minni.

Stutt eftir hetta bleiv abbi sjúkur og mátti á sjúkrahúsið. Hann hevði vatn á lungunum og mátti fáa súrevni, fyri at kunna anda.

Tað sá út sum at hann skjótt fór at doyggja. Tey sum vóru hjá honum seinast samdøgrið hava fortalt.

Tað var um náttina. Knappliga tók abbi súrevnisslanguna burtur og settist upp undir seg og fór at syngja:

Sælasta víska, Jesus er mín,
Hann er mín Hirði, nevnir meg Sín.
Sælasta víska, bjartasta mál,
Jesus meg keypti, likam og sál.

Jesus, mín gleði, lovsongur mín

ljóða skal altíð, altíð til Tín!

Heima hjá Gudi æviga tíð

sál mín skal frøast fegin og frí.

2. Alt gav eg Honum, alt tá eg vann,
frelsunardagur ljósar upprann!

Himmalin opin, einglar frá Gud'

boðaðu foldum dýrasta lut.

Mostir mín, sum sat hjá honum spurdi sjúkrasystri, um hon ikki skuldi fáa hann at tuga, tí hann órógvaði hinar sjúklingarnar. Nei segði hon, lat hann syngja og abbi sang øll ørindini. Seinasta ørindi ljóðar so:

3. Nú kann eg hvíla, sálin er glað,

tí eg í trúnni klárt havi sæð:

Hjartað er tváað, goldin mín skuld,

synd mín í havsins dýpi er huld.

So legði abbi seg aftur á koddan og andaðist. Eg minnst meg ongantíð hava hoyrt abba sungið. Men nú hevði hann fingið himmalskar tónar í sálini og var ferðabúgvin til himmalin.

Omma var so avbera glað, tá ið hon hoyrði alt hetta. Sjálv flutti hon heim í himmalin eitt ár seinni.

Eg var so takksom fyri alt eg fekk frá ommu og abba.

Tey lærdu meg at kenna Jesus á ein slíkan hátt, at eg kann ikki liva uttan hann.

Eg veit at vit skulu møtast aftur ein dag

Týtt úr enskum

Elsa Jacobsen

Kære missionsvenner

Her kommer en dugfrisk hilsen fra lavlandet i SydOmo. Dagens højdepunkt var uden diskussion da de omkring 50 Daassanach kvinder klædt i traditionelle klæder og pyntet til fest i procession kommer gående ind midt i forsamlingen, syngende og dansende med store kasser på hovedet. Forrest gik æslet med et par kasser bundet på ryggen på traditionel vis. Bordet dækkes med rød dug med en bunke grene lagt på jorden foran - på traditionel vis oversprøjtes det med mælk – det er sådan en helt speciel gave med respekt modtages på Daassanach vis. Tungetrillerne, fløjten og klappen lyder i et væk rundt omkring i forsamlingen – dette øjeblik er det alle har ventet på. Det er lørdag d.20.september.

Mere end 500 mennesker inklusive børnene er samlet under de skyggefulde træer ved det tørre flodleje – godt med lidt skygge midt i den stærke varme. Vi var ca 25 mennesker som i tre biler kørte de ca 80 km ud over sletterne med Ileeret som mål lørdag morgen - ud i ”tjakkaen”, vildniset – ind og ud mellem den lave bevoksning på mere eller mindre dårlig vej – godt at have en lokalkendt med som kunne vise vej. Der var vand i sandfloden og det er ikke at spøge med for længere oppe ”spiser” denne flod biler når de uventet dumper i et hul som er som kviksand. En tre-fire af os vadede ud for at tjekke bunden ud og

vi blev enige om at det var farbart at køre over. Med firhjulstræk, lavgear og lidt fart gik det uden de store problemer. Undervejs passerede vi små Daassanach landsbyer med deres små karakteristisk primitive lave runde hytter bygget af forhåndenværende materiale som skind, kasserede bølgeblik plader, myggenet, papstykker osv – folk hilste venligt på de forbipasserende måske lidt forundrede over hvad 3 biler på rad skulle så langt ude. Ingen havde anelse om hvilken milepæl som skulle fejres på denne dag. Efter ca 60 km nåede vi den etiopiske grænsepost – en kort forklaring på hvorfor 3 biler ønskede at passere grænsen til Kenya blev givet og uden problem fik vi lov at passere uden at skulle vise hverken pas eller identitetskort. 17 km længere ude på sletten som blev mere og mere tør og ørkenlignende dukker en lille landsby op oppe på et mindre fjeld midt i det flade landskab. Vi er nået til Illeeret. Da vi kommer frem og finder, hvor folk er forsamlet er programmet allerede i gang – mange officielle gæster er med 6 små fly kommet fra Nairobi – repræsentanter fra forskellige kirkesamfund i Kenya, repræsentanter fra BTL i Kenya (Bible Translation and Litteracy) som er en underafdeling af Wycliff (international bibeloversætter organisation), repræsentanter fra Wycliff afdelingen i Etiopien, officielle gæster fra støtte menigheder og forbønsgrupper i Amerika, tidligere

missionærer fra Illeeret og sidst men ikke mindst Jim og Sue Ness som har været primus motor i oversætter arbejdet samt deres børn og børnebørn. På skift er de forskellige fremme og bringer en hilsen i en god blanding af Swahili, Engelsk og Dassanech. Lidt forvirrende indimellem. Igen og igen bliver det understreget at det bare er Gud som skal have æren for det som sker i dag. Tilbage til dagens højdepunkt. Oversættelses

teamet går nu frem og tager imod Dassanech kvinderne der kommer bærende med kasserne hvorpå der står trykt ”Daassanach NT”. Kasserne bliver pladseret på bordet hvorpå Jim og lederen af oversættelses teamet, en moden Daassanach

mand sammen åbner en af kasserne – nu er der ro over forsamlingen som i spænding venter. Sammen løfter de en bog op indbundet i brunt med guldskrift på forsiden der fortæller at denne bog er det nye testamente på Daasanach. Jubelen bryder ud under masser af tungetriller. En milepæl er nået – efter rigtig mange års arbejde – år med mange både op og nedture – år med medgang og modgang. Guds eget Ord på Daasanach modersmålet i en samlet udgivelse. begge sider af grænsen. Det var med glæde at vi fik lov at transportere de 21 kasser med de 1000 eksemplarer tilbage til Omorate til fordeling der. Et arbejde som har været længe undervejs – og så er det egentlig først nu

arbejdet begynder. Det er de færreste som kan læse og skrive blandt Daasanach folket og faren for at bogen bare kommer til at ligge ubrugt hen fordi ingen ser værdien eller klarer at læse bogstaverne er der. Men tænk om folk måtte drives af nysgerrighed og lysten til at få lært at læse – og tænk om mænd og kvinder i Daasanach land begynder at læse historierne om Jesus hjemme ved de små runde hytter i skæret af ildstedet under tropehimlen – tænk om de måtte blive grebet af evangeliets fantastiske budskab. Da bliver der vækkelse blandt Daasanach folk – da vil vi se folk vende sig til Gud – da vil der blive sunget lovsange til Gudsære og pris i stedet for sange sunget i forbindelse med forfædre dyrkelsen. Vil du i årene fremover være med at bede om, at dette under sker – Gud kan igennem sit Ord og ved sin Ånd gøre dette under – ordet talt til Daasanach folket på deres modersmål - hjertesproget. Ceremonien fortsætter – bogen overleveres nu på højtidelig vis til lederen af BTL som i sin tid betroede oversættelsesarbejdet til teamet af oversættere i Illeeret som nu har fuldført deres del af arbejdet. Derefter overdrages bogen til to repræsentanter af to nationale kirker der indvier bogen med bøn om Guds velsignelse over denne fantastiske gave til et folk der langt ude i bushen – et folk som på mange måder er et glemt folk. Til sidst overdrages Bogen til folket – det er deres

ejendom. Under stilhed bliver bla Johs 3,16 læst op på Dassanach. 32 års arbejde er fuldført – 3000 eksemplarer er trykt til de omkring 35000 Daasanach der bor på begge sider af grænsen. Det var med glæde at vi fik lov at transportere de 21 kasser med de 1000 eksemplarer tilbage til Omorate til fordeling der. Et arbejde som har været længe undervejs – og så er det egentlig først nu arbejdet begynder. Det er de færreste som kan læse og skrive blandt Daasanach folket og faren for at bogen bare kommer til at ligge ubrugt hen fordi ingen ser værdien eller klarer at læse bogstaverne er der. Men tænk om folk måtte drives af nysgerrighed og lysten til at få lært at læse – og tænk om mænd og kvinder i Daasanach land begynder at læse historierne om Jesus hjemme ved de små runde

hytter i skæret af ildstedet under tropehimlen –
tænk om de måtte blive grebet af evangeliets fantastiske budskab. Da bliver der vækkelse blandt Daasanach folk – da vil vi se folk vende sig til Gud – da vil der blive sunget lovsange til Guds ære og pris i stedet for sange sunget i forbindelse med forfædre dyrkelsen. Vil du i årene fremover være med at bede om, at dette under sker – Gud kan igennem sit Ord og ved sin Ånd gøre dette under – ordet talt til Daasanach folket på deres modersmål - hjertesproget.

Kærlig hilsen fra Elisa

Sögan aftan fyri "Kyrkbáten" í Kalmar

So var aftur norðurlendsk bønarstevnuni í Havn 22.09. – 25.09.2011. Hesa ferð var hon í Filadelfia og Vesturkirkjuni. Á stevnuni greiddi Gudrun Svensson úr Kalmar í Svøríki frá søguni aftan fyri bønarbólkin "Kyrkbáten". Hon fekk ein sjón, Harrin skuldi geva henni 12 kvinnur, sum skuldu samlast í heimi hennara til bøn. Gud hevur eina ætlan við okkum, og henda ætlan er nágreinilig heilt niður í smálutir.

Eg sá eina mynd av einum kirkjubáti, sum fyrr í tíðini førði fólk aftur og fram í kirkju. Tólv fólk sótu í bátinum, og tey høvdu tvær árar í part. Hesar árar umboða lovsong og tilbiðan.

Harrin gav mær nøvnini á kvinnunum. Tær komu allar úr ymsum kirkjum og samkomum. Eg fekk navnið á einari konu í senn, og so, tá ið eg spurdi hana, um hon vildi vera við í einum bønarbólki, svaraði hon, at Harrin hevði longu verið har frammanundan og tosað við hana um hetta. So mín áheitan var bara ein staðfesting av, at vit gingu í Guds vilja.

Í fyrstuni hugsaði eg, at hetta fer ongantíð at ganga, tí maður mín var ikki trúgvandi um hesa tíðina. Hann fór heilt vist ikki at dáma at fáa 11 aðrar konur inn til okkara, og so skuldu tær eisini fáa kaffi. Men tá ið Gud setir nakað í verk, er gøtan greið, og maður mín bleiv frelstur gjøgnum alt hetta.

Jesus segði, at bønarbólkurin skuldi samlast eina ferð um vikuna, hvørt týskvøld. Eg sá tvær klokkur. Onnur vísti 7 og hin 9. Vit skuldu altso vera saman í tveir tímar. Gud segði eisini, hvar ið hvør skuldi sita við borðið. Konurnar, sum sótu við hvør sín borðenda, vístu seg at vera bønarkempur, og hetta er sjálvandi ein mynd uppá, at báturin skuldi javnviga, vera stöðufastur og tryggur. Vit høvdu eisini "kokk" og "stýrman" umborð.

Klokkurnar, sum eg sá, vóru býttar í partar upp á 20 min., og hvør partur hevði sín lit, lilla,

grønur, reyður [o.s.fr.](#), sum kirkjulitirnir eru. Eg hevði hugsað mær, at vit bara skuldu biðja; men Harrin segði, at vit skuldu byrja við kaffi, tí tú tosar betur uppi yvir einum kaffikoppi, enn tá ið tú bara situr á einum stóli og hyggur upp á hinar.

Síðani skuldu vit syngja lovsang, biðja fyri Ísrael, býnum og hvørja aðrari. Vit bóðu eisini ímóti talarum, sum vilja spreidda sín vánaliga, siðspillandi og ónda boðskap út.

Vit bóðu nógv fyri býnum. Kalmar er ein søguligur býur. Her var Kalmarsamveldið sett á stovn millum kongaríkini Danmark, Noregi og Svøríki. Samveldið varð frá 1397 – 1523. Vit átóku okkum allar syndir, sum forfedrarnir móguliga høvdu gjørt, tí her høvdu verið bardagar fyrr í tíðini, og so bóðu vit um fyrigeving fyri tað alt samalt. Vit gingu so eina ferð uttan um múrin og bóðu frá mánadegi til leygardag. Sunnudag gingu vit sjei ferðir uttan um múrin.

Tá ið Gud sigur nakað, so ræður um at vera lýðin og ikki finna upp á nakað sjálvur. Tað fingur vit eisini at sanna. Vit høvdu biðið tvær aðrar konur koma við okkum, tá ið vit gingu tær sjei ferðirnar uttan um múrin. Men tað, sum hendi, var, at tær báðar gjordust sjúkar av hesari longu gonguferð. Vit skuldu ikki verið farnar út um okkara heimildir. Tær, sum ikki vóru frelstar, blivu sjúkar. Vit skulu liva eitt reint og heilagt lív.

Vit bóðu eisini fyri teimum ymsu samkomunum. Vit salvaðu durakarmin og handtakið. Vit bóðu eisini fyri grundøkinum og tí, sum kanska var farið fram har, áðrenn samkomuhúsið varð bygt.

Gudi dámar væl, at skil og rætt lag er á øllum, so vit spurdu Gud, hvussu leingi vit skuldu halda á við verkætlanini "Kyrkbáten". Hann svaraði: "Í sjei ár!" Tey árinu eru farin, so nú eru vit farin undir at spyrja hann, hvat ið hann vil, vit nú skulu gera.

Effie Campbell.

Eydnan

Einaferð var það ein maður í Russlandi, sum æt Ilias. Árið eftir, at hann var giftur, doyði pápi hansara, men hann var ikki ein vælhavandi maður, so það, sum Ilias arvaði eftir hann, vóru sjeý hestar, tvær kýr og tjúgu seyðir.

Ilias var ein arbeiðssamur og sparin maður, so það var skjótt, at hann vann sær pening burtur úr ogn síni. Konan var eisini røsk at hjálpa til og arbeiðdi saman við honum frá morgni til myrkurs.

Eftir at hava arbeitt hart í fimmogtjúgu ár, høvdu tey nú tveyhundrað hestar, hundrað og hálvtrýss neyt og tólvhundrað seyðir. Eisini høvdu tey arbeiðsfólk á garðinum, sum tóku sær av djórunum. Ilias og konan høvdu altíð ivaleyst at gera, og onnur fólk misuntu teimum og hildu, at tey mundu vera sera lukkilig, tí tey áttu so stóra ogn.

Av tí at Ilias og konan vóru vorðin so rík, høvdu tey nógvar vinir. Ofta fingtu tey vitjan, eisini langvegis frá. Og tey vóru sera blíð og tóku væl ímóti gestunum. Ilias og konan áttu trý børn, tveir dreingir og eina gentu. Sum yngri høvdu børnini hjálpt væl til á garðinum, men sum tey vuku til og funnu útav, hvussu rík tey vóru, byrjaðu serliga synirnir at liva lívið við pengunum hjá foreldrunum, og ein teirra fekk trupulleikar av rúsdrekka og doyði ungur.

Hin varð giftur við eini konu, sum ikki dámdi verforeldrini, og tí fluttu tey av garðinum, og Ilias máttu geva honum helvtina av ognini í arv. Hina helvtina mistu tey orsakað av, at stórir partur av seyðinum eitt árið gjørdist sjúkur og doyði. Eitt annað árið fingtu tey ikki nóg nógv av hoyggi inn, og um veturin høvdu tey ikki nóg mikið at geva neytunum. Seinasta ólukkan, sum hendi, var, at hermenn í kríggi komu inn á garðin og stjólú hestar frá teimum. Tá var lítið eftir av ognini.

Ilias og konan vórðu nú vorðin so mikið gomul, at tey orkaðu ikki at arbeiða so hart, og það endaði við, at tey máttu selja teirra teppir, saðlar, telt og sandalir fyri at yvirliva. At enda var einki eftir, og tey høvdu ongan kæran, sum kundi hjálpa teimum, tí nú var dóttirin eisini deyð, og sonurin, sum var fluttur, búði langt burturi,

Men Ilias og konan høvdu ein granna, sum var bóndi. Hann hevði samkenslu við teimum, tí at tey altíð høvdu verið so blíð og gávumild. Hann var hvørki ríkur ella fátækur og bjóðaði Ilias og konuni at búgva hjá sær. Tey tóku av, sjálvt um tey kundu hugsað sær at klárað seg sjálvi. Men so við og við dámdi teimum betur og betur at búgva hjá grannanum, og tey fóru so smátt at taka hond í við ymiskum á garðinum.

Ein dagin fekk bóndin vitjan, og hann bað Ilias fletta ein seyð, so at hann kundi geva gestunum ein góðan bita. Tá ið gestirnir vóru lidnir at eta, legði ein av teimum til merkis, at ein gamal maður gekk fram við hurðini og spurdi bóndan, hvør ið tað var. Bóndin svaraði, at tað var Ilias, sum einaferð hevði verið ríkasti maður á staðnum, men sum hevði mist alt og arbeiddi hjá honum.

Tann fremmandi segði seg hava hoyrt um hann og hansara ríkidømi og legði so aftrat, at tað ikki bara var sum at siga tað við eydnuni, tí við henni kundi tað bæði ganga upp og niður. Gesturin vildi fegin hitta Ilias, og bóndin bað hann og konuna koma inn í stovuna.

Gesturin spurdi Ilias, um tað ikki var torført at góðtaka, at hann, sum hevði verið ein ríkmaður, nú var vorðin so fátækur, at hann mátti tæna bóndanum. Tað helt Ilias ikki, og ynskti, at kona hansara skuldi fortelja gestunum, hví tey bæði vóru lukkuligari í dag, enn tey nakrantíð høvdu verið.

Kona Ilias fortaldi teimum síðani, at tá ið hon og Ilias áttu stóran garð og ríkidømi, høvdu tey altíð so nógv at gera. Tey arbeiddu frá morgni til myrkurs, samstundis sum tey eisini skuldu syrgja fyri, at arbeidsfólkið gjørði tað besta, tey kundu. Um næturnar svóvu tey heldur ikki væl, tí tá hugsaðu tey um djórini. Stúrdu ofta fyri, um tey høvdu nóg mikið av hoyggi at geva seyðinum gjøgnum veturin.

Um tey hoyrdu okkurt óljóð, vaknaðu tey beinanvegin og lógu og hugsaðu, um onkur óboðin gestur var komin á garðin at stjala. Onkuntíð vóru tey eisini farin upp um náttina at kanna, um okkurt var á vási. Allan henda óttan høvdu tey havt at stríðst við, og ofta vóru tey rúkandi ósamd um, hvussu teir ymisku trupulleikarnir á garðinum skuldu loysast. Tey høvdu ikki tíð til bíbliulestur, bøn ella at práta við hvønn annan, tí tey høvdu so nógva annað at hugsa um.

Síðani tey vórðu flutt inn til grannan, høvdu tey sovið væl hvørja nátt. Tey høvdu notið at verið við í arbeiðinum, so frægt sum tey orkaðu, og vórðu glað fyri at kunna gera eina tænastu aftur fyri mat og bústað. Nú høvdu tey nógva frítíð, sum tey brúktu til bíbliulestur, bøn og til at hugna sær saman. Ongantíð vóru tey ósamd um nakað. Tey royndu bara at taka sær av sínum arbeiði, so at tey ikki lógu nøkrum til byrðu.

Tá ið konan var liðug at siga frá, høvdu onkrir av gestunum hug at flenna at henni, men ein av gestunum reistist og segði, at konan hevði rætt. Hann helt, at hon hevði hildið eina vísa talu, sum eisini samsvaraði væl við boðskapin í Bíbliuni. Tað var so satt sum tað var sagt, at tað ikki eru jarðiskir lutir, sum gera menniskju lukkulig, men harafturímóti góð viðurskifti við Guð og næstan. Tá gesturin setti seg niður aftur, flenti eingin longur. Tað var stilt inni í stovuni. Øll høvdu fingið okkurt at hugsa um.

Profeturin Elia

Ein av teimum harðrendastu kongunum í Norðurríkinum, sum eisini verður kallað Ísraels ríki, var kongurin Ákab. Hann var giftur eini heidnari kvinnu, sum æt Jesabel, og hon var ættað úr Sidon. Har dýrkaði fólk ið ein skurðgud, sum æt Baal, og Jesabel fekk Ákab at byggja eitt tempul til Baal í Samaria.

Prófetarnir á Ákabs døgum átalaðu lívsfórslu hansara, men tað nyttaði einki. Um teir vágaðu sær at tala ímóti Ákabi ella Jesabel, vórðu teir forfylgdir, og mangir av teimum dripnir. Ein av profetunum á Ákabs døgum var Elia. Hann segði við Ákab, at orsakað av gudloysi hansara, skuldi tað ikki fara at regna í landinum í langa tíð, og tað regnaði ikki í trý ár. Hetta hevði við sær stóra hungursneyð í landinum.

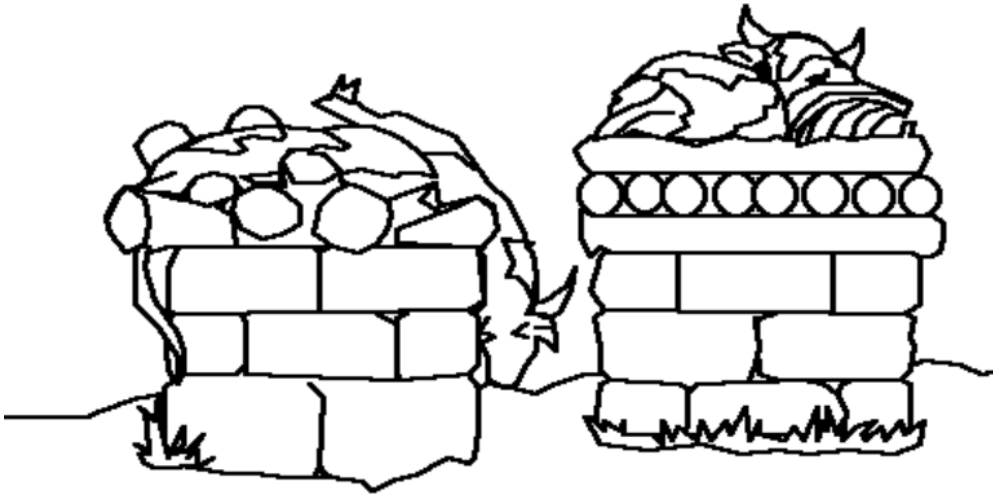
Hesi trý árinu hungursneyðin vardi, búði Elia eina tíð við áanna Krit. Guð sendi ravnar við mati, og hann drakk vatn úr ánni. Tá einki vatn var eftir, bað Guð hann fara til eina einkju í Sarepta, sum skuldi geva honum mat og drekka. Tá Elia kom til hennara, segði hon, at hon heldur einki átti til matna, men Guð syrgdi bæði fyri henni og Elia. Hon átti eitt sindur av mjøli í eini krukku og eitt sindur av olju í einum krússi, men krukkan og krússið tømdust ikki so leingi, sum hungursneyðin vardi.

Tá ið tey trý árinu vórðu liðin, fór Elia aftur til Ákabs. Ákab ákærði hann fyri at hava skuldina av turkinum í landinum, men Elia minti hann á, at turkurin var komin, tí at hann hevði svikið Guð og dýrkaði avgudar. Hann bað Ákab savna Baalsprestarnar og fólk ið saman við fjallið Karmel, og tá øll vóru savnað, bað hann prestarnar ofra ein oksa, ákalla teirra Gud og biðja hann um at seta eld í ofrið. Aftaná skuldi Elia so ákalla Harran Gud sín. Baals prestar ákallaðu Baal bæði væl og leingi, men teir fingi einki svar. Síðani ákallaði Elia Harran Guð, og eldur kom av himni og brendi ofrið upp. Eitt bil seinni komu myrk skýggj á luftina, og tað fór at regna.

Petra Gregersen

Niðanfyrri síggja tit offrini við Karmel fjall. Hvat stendur skrivað niðri undir. Veljið triðja hvønn bókstav.

Oertfrtyrlkjioæfð tyueighjl Bwerauytakjhl

Owerftyurlkjisdfð tlkjihgfl Gertulkjð

Bjunrlkmeælknservfruoknr ioknkrbktthni

Bedcrtgbemjunokjnplmuwdvr ulkjptrep

Útgevvari
Kirkjuliga Missiðnsfelagið
undir Hálsi 14
Fo- 700 Klaksvík
t- postur: kmf@kmf.fo

Heimasíða: www.kmf.fo
Ábyrgd: Kristian Thorleifsson
tel: 212856
Prent: KMF
Konta: 9181- 495.337.3

Kirkjuligt Missiðnsblað
kemur út 8 ferðir um árið
(februar, mars, mei, juni, august
september, november og desember
Haldaragjald: kr. 200,00